

Tuần Báo Vô Vi

17 tháng 8 năm 2014

Số 199

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Mỗi Tấm Hình Là
Một Câu Chuyện
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. *Sứ giả hòa bình là ai?*
2. *Tại sao lúc này Bé rất vui và phục vụ nghệ sĩ?*
3. *Chiều hướng phát triển tâm linh do từ đâu phát khởi?*
4. *Sự nô nức trong lòng người do đâu mà có?*
5. *Tại sao người tu thiên phải cam kết với bạn đạo?*
6. *Anh hùng ngoài miệng không biết lo cho cơ tạng cuối cùng sẽ đi đến đâu?*
7. *Làm sao hiểu được giá trị của sự thanh thoát?*

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Monaco 22-10-96 1:45 AM 1) Hỏi: <i>Sứ giả hòa bình là ai?</i> Đáp: Thừa mỗi người có óc đều là sứ giả hòa bình, nếu không chịu tu sửa thì rất dễ loạn, từ hành động cho đến tư tưởng. Kệ: Không tu không phát triển đồng đều Đời đạo không thông khó thức siêu Lục tặc không hành không hiểu nhiều Tâm linh khó xuất khó thông đều.	Monaco 23-10-96 4:40 AM 2) Hỏi: <i>Tại sao lúc này Bé rất vui và phục vụ nghệ sĩ?</i> Đáp: Thừa nghệ sĩ và nhạc sĩ bằng lòng phục vụ nhơn loại bằng cách phát tâm hát lên những bài thơ của Bé cảm thức và viết ra để phục vụ quần sanh, thật tâm thực hành lời chơn lý không đòi hỏi thù lao. Nhưng vấn đề kỹ thuật và mướn chỗ mắc tiền để cho thánh giả được chỗ ngồi khang trang và thoải mái cần phải có chút đỉnh và chương trình vô vụ lợi cứu giúp những người nghèo đói ở quê nhà, cần có sự ủng hộ của đồng loại, kẻ nhiều người ít, giúp những người thiếu may mắn và chuẩn bị cho những kỳ tới khắp các nơi trên thế giới, vì tấm lòng bác ái vị tha của hành giả bạn đạo Vô Vi, muốn nghe lại rõ rệt lời thơ của Bé đóng góp, bằng lòng ủng hộ mua băng cassette để nghe và băng video để xem cộng đồng Vô Vi phát triển đến đâu, với sự tiếp tay cứu độ quần sanh cùng tu tiến, phước đức vô song, vừa thực hành pháp môn và được phục vụ tối đa qua niềm vui đóng góp của nghệ sĩ và nhạc sĩ phong phú hóa tâm thức tu học của mỗi hành giả, khỏi óc sẽ được bình an. Nếu đối xử ngược lại thì sự an vui hòa đồng của các bạn sẽ vắng và cô đọng trong sự chấp nhứt và keo kiệt, tội nghiệp cho một phần hồn, thiếu dũng chí hòa đồng và thăng hoa. Kệ: Muôn chiều phát triển thật là tu Chấp nhứt sân si khổ lại mù Thiếu bạn chung hành tâm khó đạt Bình tâm phục vụ trí an du.
Monaco 24-10-96 4:40 AM 3) Hỏi: <i>Chiều hướng phát triển tâm linh do từ đâu phát khởi?</i> Đáp: Thừa chiều hướng phát triển tâm linh do sự kích động và phản động của tình đời hình thành chiều hướng phát triển tâm linh trong tinh thần xây dựng chung, chỉ có một con đường duy nhứt là xây dựng cho tâm linh thì mới có lối thoát. Kệ: Niềm tin tiến hóa chuyển vô cùng Học hỏi phân minh nguyện góp phần Các giới đồng hành trong tiến triển An vui tận độ các giao tăng.	Amphion 25-10-96 4:20 AM 4) Hỏi: <i>Sự nô nức trong lòng người do đâu mà có?</i> Đáp: Thừa sự nô nức trong lòng người do lý tưởng chung hành đến lúc tương ngộ sẽ tạo thành sự nô nức trong lòng người chờ đợi. Kệ: Quý thương tưởng nhớ như tình Trời Tha thứ thương yêu trí sáng ngời Tâm đạo tràn đầy trong chơn thức Tâm linh giàu mạnh nhớ thương Trời.

Amphion 26-10-96 4:00 AM 5) Hỏi: Tại sao người tu thiền phải cam kết với bạn đạo? Đáp: Thừa người tu thiền chịu cam kết và chịu sửa tức là người thật sự hữu dụng ở tương lai, tự tạo thành quý cách ở tương lai, mục đích rõ ràng không nghịch lại chính mình và bất cứ ai. Kệ: Thực hành khai triển tự phân sai Sửa tiền tâm linh tự tiến hoài Tự thức tự tu không dấy động Hiền hòa vui tiến sửa sai hoài.	Amphion 27-10-96 4:00 AM 6) Hỏi: Anh hùng ngoài miệng không biết lo cho cơ tạng cuối cùng sẽ đi đến đâu? Đáp: Thừa làm người mà không biết lo cho cơ tạng cuối cùng sẽ tự hành hạ cơ tạng bị đau đớn và hồn phải lìa xác ra đi và thọ tội cắt lưỡi vì tội tham ăn trong lúc còn sống đã tự hành hạ quá nhiều, phạm luật tiến hóa, thiếu thanh tịnh, phải chịu học hỏi một thời gian nhiên hậu mới được tiến hóa. Kệ: Tu không dứt khoát vẫn si mê Hành hạ cơ tạng khổ khó về Lý trí không còn phân xét xử Tự mình ám hại khổ muôn bề.
Amphion 28-10-96 7:00 AM 7) Hỏi: Làm sao hiểu được giá trị của sự thanh thoát? Đáp: Thừa sự thanh thoát do pháp thiền tự giải sự trần trược của chính mình, luồng điện trong nội tâm được xuất phát thanh nhẹ nơi Hà Đào Thành sáng vui. Kệ: Chính mình thực hiện tự rèn trui Thanh thoát giải mê rõ đạo mùi Phật Pháp gieo trồng duyên tốt đẹp Thành tâm tu luyện tự mình vui.	

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Chủ Nhân Tự Giác (tiếp theo)

...

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Kêu bà đi, đứng, ngồi, nằm cứ nghĩ Nam Mô A Di Đà Phật, giờ bà học cái bài thơ này trở lại chơn chánh, trở lại sự sáng suốt thì cái phần đó nó không có nữa, khỏi cần trị cái gì hết. Nó dễ lắm, bà rảnh đi, đứng, ngồi, nằm niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Đó là cái sáng suốt của càn khôn vũ trụ, mà cái tà nó tới với mình là trong lúc mình bị tắt đèn, mà đèn mình bật sáng thì bóng tối không đến với chúng ta.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Đó, bây giờ chỉ thêm cho bà.

Bạn đạo: Tôi nói với bà hoài ví dụ mình làm gì ... (nghe không rõ).

Thầy: Không có tập cho nó quen đi. Đi, đứng, ngồi, nằm cứ niệm Nam, Mô, A, Di, Đà, Phật rồi nó sẽ quen. Tập nó quen. Bởi vì, cái đó là cái sáng suốt của càn khôn vũ trụ đem vô lập thành cái hương đăng cho tiểu thiên địa. Cái đó là để cho nạn tránh mình thay vì mình dụng phải nạn, bởi trong này nó sáng suốt thì bóng tối nó đâu có hòa với mình được nó phải dang. Còn nếu trong này mình tăm tối là bóng tối nó sẽ hòa với mình, nó gây thêm cái nặng trước, đó là cái nạn, thấy chưa ? À! Cho nên, muốn chỉ cho bà trị hết, dứt luôn thì chính bà phải niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Đó, rồi soi hồn cũng phải cố gắng một chút, pháp luân cũng phải cố gắng một chút. Mỗi bộ phận đều tăng gia cho nó phối hợp có nhiều là được rồi, nó thấp sáng cái đèn đó, không có cái tà nào xâm nữa, đó là trị bệnh vĩnh cửu. Còn

xông là chỉ tạm thời mà thôi, còn cái kia là cái căn bản. Còn nếu, mà bà nói bây giờ tôi làm vậy không được, tâm thần tôi còn bồn loạn quá, tôi làm không được, đi lên tôi, tôi chầm ít lần, về không thấy cái hình đó nữa. Hết ! Không có cái gì hết, cho cái điển nó giải cái trước ra thôi.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Không phải vía nhẹ dễ thấy, cái vía nó thuộc ở giới âm. Nó xuất ra liên kết với giới âm thấp thì nó thấy ma thôi, mà chính nó cũng là con ma, thấy chưa ? Bây giờ điều luyện nó tiến giải lên thì nó không thấy vấn đề đó. Nó phải thức giấc bỏ cái giới đó, nó đi lên thì nó không có thấy ma quỷ nữa, bởi cái tâm mình tằm tối mà, động loạn và tằm tối. Cái phương pháp đó là hay nhứt, trị tận gốc và được tiến hóa nữa.

Bạn đạo: Thưa ông Tám mà sao mình ngồi thiền có lúc nó kêu, điển rút ngay đỉnh đầu, có lúc nó rút thông ở bên trái, có lúc nó thông ở bên phải.

Thầy: Thì mình cứ rút về trung ương thôi, không có để ý bên trái và bên phải. Mình chỉ nhớ, nhớ gì, nhớ trung ương. Bởi vì đó là cái tâm mình nhiều khi không có vững, nó mới chuyển bên này và bên này. À! Nhiều khi chị nói, tâm tôi không thông mà ai nói gì mình cũng nghe, cũng hướng về đó, thành ra nó bị kẹt. Còn lúc nào họ nói gì nói, mình cứ giữ trung ương thôi. Ai làm gì làm, cái gì nó cũng phải trở về với chân lý. Chân lý là cứu cánh. Nó yên rồi.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, niệm Phật ngay Hà Đào Thành này mà sao tôi ngồi thì điển cứ rút ở trước này không hà. Niệm ở đây, hay là niệm ở sau.

Thầy: Đâu có, ngay chỗ đó đó, ở đó đó !

Bạn đạo: Nó rút ngay đây, niệm Phật ngay đây.

Thầy: Ngay đó được rồi, cho nó rút, không sao hết, không có chết đâu sợ. Nó càng rút càng thông minh, càng rút càng may mắn, càng rút càng cởi mở, hiểu không ? Học một hiểu mười.

Bạn đạo: Tôi mở con mắt cũng rút hà, chớ không cần nhắm nữa.

Thầy: Vậy tốt, vậy tốt, chớ nhiều người không hiểu, nói ơn trên cho tôi. Không phải ! Mình hòa với ơn trên, ơn trên mới rút. Con có tới bà nội, bà nội mới ẵm. Con không tới bà nội không làm sao ẵm con được, bà nội yếu mà, phải không ? Còn mình tiến tới cha, cha giúp mình.

Bạn đạo: Mặc cười nó mặc công chuyện, tay cầm vòng đưa cháu nội, còn điển rút nhắm con mắt hoài, mở không ra, nó té con cũng không hay (cười).

Thầy: Nhưng mà kể cháu nội, cháu nội phải tương tượng cháu nội như một vị Phật, kể nó là một vị

Phật. Tất cả mọi người là một vị Phật. Cái tâm tư mình lành thì cái gia cang sẽ lành. Còn mình nói, ôi! Cái thằng đó trước quá, tôi không thích nhưng mà không được. Mình phải kể nó là một vị Phật, một ngày kia nó sẽ trở lại tốt, thấy không ? Con ma cũng vậy, mình nghĩ nó là một vị Phật, một thời gian nó đi. Cho nên, tôi kêu niệm Nam Mô A Di Đà Phật là nó đi mất hết, bởi vì mình biết nó là một vị Phật. Nếu nó ăn năn, nó hòa tiền với mình, nó cũng hết cái tánh trước mà nó không còn ma nữa. Còn nếu nó không ăn năn thì cái sáng nó chịu không nổi, nó phải đi, thấy không ? Nếu ăn năn nó hòa với mình nó đâu còn tâm tư ô trước nữa thì tự nhiên nó không còn là con ma, thấy chưa? Nó dễ lắm, cái bệnh con người dễ trị lắm nhưng mà thức giấc thì dễ trị, còn mê muội thì khó trị, thấy không ? Thấy mình buồn, thấy tâm tư mình buồn, mình sân hận là tại sao? Tại mình thiếu cái từ bi bác ái. Mình làm gì mình cũng so đo, tư lợi cho mình, rồi một ngày kia nó thấy nó lẻ loi, nó buồn, thấy không ? Còn nếu mình không tính cái khôn ngoan của đời mà thủ lợi cho mình thì làm sao mình có buồn. Chị nghĩ thấy không ? Mình vị tha, tâm tư vì mọi người, vì tình thương của muôn loài. Mình đã thương yêu cái tiểu thiên địa này là mình giúp muôn loài trong tiểu thiên địa rồi. Mình nên hòa đồng với muôn loài bên ngoài, mình thương được bao nhiêu thì mình thương. Mình cảm hóa nó thì làm sao mình có sự buồn. Tự cô lập lấy mình mới là buồn. Cho nên, cái thuyết trị bệnh của cái sự buồn bực là lấy cái ái mới trị cái bệnh buồn. Thương yêu mới trị cái bệnh buồn, thấy chưa ? À! Nhiều người không hiểu chu cha tôi buồn quá, tôi bực tức quá, lấy cái thuốc gì uống cho hết. Chính mình làm cho mình bực tức là cái tánh ích kỷ, nhỏ mọn, đê hèn của mình. Đó, mình không vị tha, mình không biết thương yêu mọi người, thấy không ? Là mình tự hành hạ mình. Còn mình vị tha, mình thương yêu tất cả mọi người là cái phương thuốc trị cái bệnh buồn tủi, bực tức, có chút xíu đó là trị hết bệnh, mà đối với người tu có thanh điển trị mau. Tôi nói nghe, họ thấy họ trị chút, họ hết bệnh mà uống thuốc gì cũng không hết. Cái tánh eo hẹp, nhỏ mọn, so đo, bần tiện, đê hèn nó mới bị vậy đó. Rồi bây giờ chúng ta mở ra, vị tha, giúp người quên mình thì nó hết bệnh hà, dễ quá. (Thầy cười).

Bạn đạo: Thưa ông Tám, hôm nay trong trị bệnh, ở trong phòng trị bệnh có anh nào đau lỗ mũi mà bữa nào cũng lại mà chầm rồi cự nự đó ông Tám, bữa nay đỡ chưa.

Thầy: Nó đỡ rồi, bây giờ nó soi hồn rồi. Nó là thầy tôi, tôi kêu không ai động nó được hết.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ)... Cha mẹ sinh ra tánh tôi sao sao đó, anh cự nự quá.

Thầy: Chính gia đình nó trị chưa được, nhưng mà tôi kêu nó là thầy tôi để nó lên, thét nó hết. Bây giờ hết rồi, bây giờ nó soi hồn rồi. Bây giờ nó mới pháp luân chút chút, lỗ mũi nó thông rồi, nó nói à được à, cái điệu của ông được à, được thì được, cứ ráng tu đi.

Bạn đạo: Thằng nhỏ chừng mười mấy tuổi hà.

Thầy: Mười sáu tuổi, nhưng mà tất cả mọi người đều ghét, đều giận, con ông Hai Phát cũng giận tôi. Tôi nói, ông thầy tôi đã đến với tôi, không có giận được để ông dạy tôi, không sao hết, không có giận ông được. Nhưng mà một ngày kia ông thức giấc, rồi hết có gì đâu.

Bạn đạo: Nói cha mẹ tôi sanh, đâu phải là tôi làm mà gọi là tánh sanh. Nó chưa chịu, chưa hiểu.

Thầy: Còn nhỏ, mới có mười sáu tuổi, nhưng mà tánh nó hồn nhiên vậy đó, nó có sao nói vậy.

Bạn đạo: Mà nói mình nhìn thằng nhỏ là mình học cái gương bác ái của ông Tám, chớ theo bạn đạo nào ai cũng nổi sân, tôi thấy thằng nhỏ tôi còn ghét.

Thầy: Hôm qua thấy ở trên anh Hai về cũng nói, mấy đứa con của anh đòi đánh nó. Tôi nói đâu có được, đánh nó là đánh tao à, không có được đánh à. Nó là thầy tao, sao đánh được, kệ nó để nó tới, nhưng mà nó nói nhỏ với tôi, sao lạ tôi không gặp ông, tôi buồn (cười...). Tôi khoái gặp ông. Tôi nói vậy hà, vậy mà thương tao được ngày nào tao hay ngày nấy. Tôi gặp ông tôi khỏe, thích gặp ông, nhưng mà tôi nói chuyện ra như là tôi gây với ông. Tôi nói đâu sao, không có sao, gặp đi. Còn tao, tao nói tao trị tới đó tao hết ga rồi, hết ga rồi thì bây giờ mày muốn trị hết không? Hỏi trị sao? Mày có cuốn sách tao chưa? Có rồi. Mày soi hồn đi, nó hết nghệt mũi. Ông này nói có lý, hết nghệt rồi, có lý, có lý soi nữa (cười...)

Bạn đạo: ... (nghe không rõ)... Có thằng nhỏ đó ông Tám, bó cái căng lại nó không chịu chích. Mày lại ông Tám, ông chích cho mau hết đi con. Thôi chu cha tôi sợ cái ông đó, ông làm thấy ghê lắm bà ơi. Tôi hỏi sao vậy, ông giựt gì muốn chết, thôi không thêm lại đâu. Rồi nó đòi đi về, rồi thằng Đạo nó phải năn nỉ, dỗ dành, nó châm nhẹ nhẹ mới chịu, thằng nhỏ mặt đẹp trai ghê.

Thầy: Vui lắm, con người mà thực thi, muốn thực thi cái từ bi, phải được cơ hội trị bệnh như vậy. Học cái gì? Một ngày học bao nhiêu? Học bao nhiêu

tánh tình, đọc bao nhiêu sách của trần gian và hiểu bao nhiêu chuyện của thế sự ở trong đó hết, mà học cái tiến hóa của từ bi. Cho nên tôi để cho mấy người làm, rồi tôi dòm tánh tình coi mấy người vẫn còn sân, chưa tu được. (Thầy cười), ùn ùn từ dưới báo cáo lên, cái thằng đó phải đánh nó một trận, đánh nó là đánh thầy tao, không có đánh được à, tao thương nó lắm.

Bạn đạo: Tôi thấy mấy thằng lưu manh giựt đồ thiếu gì mà không có thằng nào có ... (nghe không rõ).

Thầy: Cô Nhi là ở hiền bị người ta ăn hiếp, chỉ có khóc không. Cô Nhi cũng không dám gây với nó. (Thầy cười...). Tôi nói cô Nhi vậy còn giận chưa biết không sao, kệ nó.

Bạn đạo: Lại sớm mai, hay buổi chiều vậy ông Tám.

Thầy: Không biết, nó muốn tới giờ nào nó tới.

Bạn đạo: Hãy nhớ ông Tám thì tới. Nhớ, nhớ ông Tám....

Thầy: Bởi vì ở đâu mà nó nói ra là họ gây lại. Ở đâu thì nó gây lại, còn mà tới tôi, tôi không gây. Tôi nói nó nói phải, đúng để cho nó sửa.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Cho nên nhiều người cứ tới hỏi tôi, thằng nhỏ như vậy mà ông cứ để hoài, ông kêu ở dưới chặn, đừng cho nó lên. Tôi nói không được, nó tới nó dạy tôi học chớ mấy người đâu có thấy nó hay. Nó hay ở chỗ nào? Nó gì thế nào cũng trong sạch hơn các người, mà nó có cái tánh hồn nhiên tự nhiên như vậy đó, rồi lần lần nó học tôi, rồi tôi cho nó học lại, rồi hai người tiến hóa chớ có gì đâu. Tôi học nơi nó. Tôi học coi tôi còn giận không? Tôi hết giận rồi, tôi đang lấy cái thanh chuyển hóa cái trước. Còn nếu tôi giận nó, tôi đâu còn thanh mà tôi giúp đời. Vậy tôi hô hào từ bi chỗ nào đâu, thấy không? Bao nhiêu người ngồi chung quanh cũng nói chịu không được, chịu không được mà tại sao ông Tám để vậy. Rồi anh Hai nổi sân, nói cái thằng đó, mấy đứa nhỏ nó nói chửi ông Tám lu bù. Tôi nói tôi đâu có nghe nó chửi, tôi nghe nó dạy thôi (cười). Tôi không nghe nó chửi chỗ nào, tôi nghe nó dạy tôi, tôi không nghe nó chửi.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Bạn đạo: Anh Anh còn đòi chặn đánh nó. Anh còn sân... (nghe không rõ).

Thầy: Đòi đánh nó đâu có được. Đánh nó là có tội, không có được, nó còn con nít. Bởi vì nói ngay ở trong gia đình chưa có ai biết tánh nó để giáo dục nó. Bây giờ tôi biết tánh nó, thùng thẳng tôi sửa.

Cái máy một tầng khác, hai tầng khác, ba tầng khác, bốn tầng để nó chạy âm âm một chập, thùng thẳng mình mô-đi-phi-ê (*thay đổi*) lần lần cho nó êm, không có sao.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 31/7/1977)

Môi Tâm Hình Là Một Câu Chuyện

CHUYỆN 5 NGƯỜI VÔ VI “TRẺ”

Đức Thầy thường khen chúng tôi “tuổi trẻ tu học tốt lắm”. Trong hình là 5 bạn đạo “trẻ” Nam California, từ 27 đến 55 tuổi, đến Bắc Cali tiễn Đức Thầy tại phi trường San Francisco vào khoảng năm 1982/1983. Mười mấy người cùng ngồi nhấm mắt!

1. CHUYẾN ĐI TRONG ĐÊM

Khi Đức Thầy rời Nam Cali đi San Jose thì thiên đường Culver City (*còn được gọi là gia đình Inglewood, là tên đường*) mướn hai chiếc xe du lịch nhỏ chở hơn 10 bạn đạo ngồi chen chúc đến thiên đường của anh chị VTV.

Nghe anh V kể lại, tối đó Đức Thầy lâu lâu lại nói:

- Tụi nó tới chỗ này, tụi nó tới chỗ kia...

Cuối cùng lại phán:

- Tôi nhớ để cửa, đừng khóa kéo tụi nó tới trễ không dám nhận chuông, bị nhốt bên ngoài.

Anh V kết luận là Đức Thầy cưng mấy bạn đạo này quá sức!

2. TẠI PHI TRƯỜNG

Buổi sáng, Đức Thầy dắt cả nhóm đi bộ quanh xóm. Đến trưa, **bạn đạo Nam, Bắc Cali cùng ra phi trường tiễn Đức Thầy về Montreal.**

Gần 30 người chụp hình với Đức Thầy trong phòng chờ đợi. Có mấy người chen đến gần Đức Thầy lấy thanh điện (*lúc đó không ai thấy vậy là vô lễ*), Ngài nhắc:

- Đến gần không bằng đứng xa!

Sau khi chụp hình chung, chúng tôi đến ngồi trên một dãy ghế, nhắm mắt (*hình trên*). Đức Thầy ngồi trên dãy ghế đối diện cách khoảng 7, 8m nhìn sang. Mới đầu chỉ có một người ở giữa, **ngồi nhắm mắt, đầu rung rung găng sức hít**. Một anh khác vội chạy đến chia phần. Các người khác chạy theo đến ngồi chung cho đẹp.

Một chị bạn đạo (*từng theo Đức Thầy đi vùng kinh tế mới ở núi Sập*) đến khều hai người nhắm mắt ngồi giữa và nói:

- Đứng làm phiền Đức Thầy làm việc giữa chỗ công cộng.

Chị nhìn thấy Đức Thầy phóng ra luồng ánh sáng như đèn pha xe hơi sang chúng tôi. Lúc đó

chúng tôi không biết là Đức Thầy giải trước rất khó khăn, cứ nghĩ là Phật thì làm việc gì cũng dễ dãi.

3. KHÓA HỌC ĐIỂN GIỚI NHIỀU Ý NGHĨA

a. Một hai năm sau, anh lớn tuổi nhất gọi điện thoại than với Đức Thầy là Nam Cali trước dữ quá, Đức Thầy khuyên anh bám trụ! Nhưng sau đó **anh bay hơn ngàn dặm lên vùng Tây Bắc dự đồ bạn đạo vùng này mua đất xây thiền viện Nhẫn Hòa**. Đi coi đất vào ban đêm, cảnh tuyết thật đẹp mà giá quá rẻ.

b. Đức Thầy chuyển cho một người trẻ khác rời t/v Vĩ Kiên, tôi bỏ việc làm, cùng tụ họp nhau ở t/v Nhẫn Hòa trong một khóa học điển giới nhiều tháng. Ba chúng tôi thể hiện **3 cực đoan tu học**. Thanh điển dồi dào đã làm lộ ra ưu và khuyết điểm của mỗi cách tu: tập trung đỉnh đầu, tập trung trung tâm chân mày... Đúng là một **“phòng thí nghiệm” về khoa học huyền bí**, cung cấp rất nhiều dữ kiện tu học cho chúng tôi sau này.

Có một lần về Los Angeles ăn chay ở một quán bên hồ trung tâm thành phố, tôi và hai bạn đạo thấy trong hồ có hoa sen nở. Anh bạn đợi trời tối lội bùn bứng một gốc sen, nhân tiện thêm vài gốc hoa súng. Khi chúng tôi trở lại t/v Nhẫn Hòa trông trong hồ, sen bị héo vì thời tiết quá lạnh nhưng mây bụi súng thì lên tươi tốt. Sen và súng đều không có khác nhau nhiều, nhưng tên tiếng VN thì có nhiều ý nghĩa!

Thanh điển nhiều tự nhiên cuốn hút cũng nhiều. Đầu tiên là một huynh trưởng từ Montreal qua thăm, đi niệm hành quanh thiền viện cho chúng sinh

được **“tâm bình khí hòa”**. Sau đó là một anh Nam Cali (đang lãnh trợ cấp vì bệnh tâm thần) lên thăm chúng tôi, cùng thiền một thời gian, sau đó xưng là **“CNH”**.

c. Kết quả sau khóa học 8 tháng:

- **Tôi bị Đức Thầy đuổi về** Los Angeles, cuối tuần chạy lên t/v Vĩ Kiên (để đề phòng CNH, tôi bán gấp chiếc xe đẹp). Sau đó hội Nam Cali có một phương pháp công phu mới, **không niệm danh Cha, tập trung trung tâm chân mày (giống như ban đầu)**.
- **Người thứ nhì** chạy về Nam Cali, rồi sau đó lái xe vài ngàn dặm qua Florida (tránh CNH). Anh trẻ nhất trong nhóm lái xe giúp, về sau qua cư ngụ ở Atlantic City gần Đức Thầy. (Anh mặc áo đỏ qua Hồng Kông học châm cứu và về ngụ ở miền Đông Bắc).
- Anh lớn tuổi nhất, bị **“CNH”** dán giấy trước cửa kết tội (!), **tuy về Nam Cali nhưng vẫn tiếp tục hỗ trợ t/v Nhẫn Hòa**, và đóng góp cho Vô Vi ở quận Cam.

(“CNH” sau này bị cấm vào đại hội Long Vân ở t/v Hai Không năm 1988 và không còn là bạn đạo Vô Vi nữa).

Khương bửu Võ

Los Angeles, ngày 8 tháng 8, 2014

Thi Ca của Đức Thầy

Montreal, ngày 24 tháng 5 năm 1980

PHỤ ÁI 20

Huyền cơ tạo hóa xoay xoay chuyển
Giáo dục chúng sanh đạt pháp huyền
Chơn pháp chơn hành đồng chuyển tiến
Giác tâm ý ngộ rõ huyền thiên.

Huyền thiên chuyển giải tâm phiền
Dẹp tâm động loạn vượt xuyên thế tình
Thực hành càng giải càng minh
Chánh tâm tu luyện minh tình giả chơn
Rõ nguồn chơn giác quy hườn
Thương yêu hóa giải chẳng sồn chẳng phai
Chẳng còn lý luận tranh tài
Chỉ lo tu tiến tiến hoài không ngưng
Chẳng còn đoán xét lưng chừng
Chỉ còn đứng tiến chẳng ngừng phút giây
Minh tâm kiến tánh là thầy
Dạy cho nội tạng tiến ngày tiến đêm
Sống trong tươi đẹp êm êm
Chẳng còn xung khắc tạo thêm cực hình
Càng ngày phát triển chơn tình
Yêu thương muôn loại như mình tiến thân
Học đời học đạo góp phần
Dựng xây tiến hóa mở tầng âm êm
Quy hồn quy vía tạo niềm
Thương yêu vô tận tạo thêm chơn tình
Xét xem cao cả rõ mình
Sống còn chậm tiến khó minh ý Trời.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam
Minh Giải: Lương Sĩ Hằng

Hồi Ba Mươi Ba

ĐẠO ĐIỆN TRUNG NGHĨA VÀ ĐIỆN HIẾU THẢO

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 6 tháng 10 năm Canh Thân (1980)

Thơ

*Tâm huyết ngưng thành nhất bảo thiên
Công thủy vạn cổ thuyết chân thuyền
Sinh tri phô thiết thiên đường lộ
Tử giá tường vân tổ Thánh Tiên.*

*Sa bàn ma phá liễu đào chi
Thụ chấp ngưng thành ngũ sắc chi
Phúc địa thiên di quy Thánh đức
Liên hoa xuất tự ngọc Dao Trì.*

Dịch

Tâm huyết đọng thành cuốn sách tiên
Công ghi muôn thuở đạo chân truyền
Thiên đường sống rõ đường qua lại
Chết cười mây thiêng hóa thánh hiền.

Cành liễu đàn cơ vung múa mau
Nước cây đọng hóa cổ năm màu
Về trời đất phước lo trồng đức
Sen trắng Dao Trì nở ngợp ao.

Tế Phật: Dao Trì ý chỉ và Kim Khuyết ngọc chỉ đã ban, sách Thiên Đường Du Ký sắp viết xong, ngã thiên đường gặp nhiều người thảo nhiên cày bừa nơi mảnh đất yên, họ đã tìm về được nơi trú ngụ thiện lành sau chót. Con đường tương lai mà người đời muốn đi tới là con đường nào? Thiện ác hai ngã xin lựa chọn cho thật kỹ lưỡng, cuối con đường thiện là

ngã lên thiên đường, cuối con đường ác là ngã xuống địa ngục, người đời hiện đang đi trên đường nào? Xem xong hai cuốn Thiên Đường, Địa Ngục Du Ký chúng sinh đều trở thành những phê bình gia, tương lai lên thiên đường hay xuống địa ngục trong lòng đã thấy rõ. Còn Tiên Phật, Diêm Vương chẳng qua chỉ chiếu theo ý muốn của chúng sinh mà thuận nhận thôi, cũng chớ nghĩ lầm là Diêm Vương lãnh đạm vô tình. Đối với một kẻ vô đạo, lòng dạ hiện ra nét mặt, rồi người đời lại đem bộ mặt giả đó gán cho Diêm Vương. Còn Tiên Phật lộ vẻ hiền lành tươi vui giống như đưa tay vẫy gọi chúng sinh, dung nhan từ thiện phúc hậu của các ngài cũng là do người phạm gán cho chư vị, do đó mà chẳng cần cảm tạ tâm tình chan chứa đó của các ngài. Hai bộ mặt khác biệt nhau đó cũng đều do chúng sinh tả chân ra, chúng sinh đã vẽ chân dung chính họ, nhưng chẳng ai dám làm chủ, chỉ thấy chúng sinh hứng thú với nét bút vẽ vời của chính mình. Lão tăng nói tới đây mong rằng chúng sinh lắng nghe kỹ lưỡng, để tránh việc mời lão tăng thuyết pháp thêm lần nữa, bởi lẽ khi đó lão tăng đã nhập niết bàn rồi. Bữa nay thầy lại hướng dẫn trò ngoan Dương Sinh đạo thiên đường, hãy chuẩn bị.

Dương Sinh: Thưa con đã lên đài sen, kính mời ân sư khởi hành.

Tế Phật: Thầy trò cười tò sen bay, dạo thăm ba cõi khiến hoa trời rơi rụng tơi bời, chúng sinh nhìn thấy hoa lòng cũng tung bừng đua nở, song còn bao kẻ không biết hân hoan thường thức, thật đáng tiếc vì họ chẳng có duyên. Dương Sinh, còn tâm con cảm thấy thế nào?

Dương Sinh: Thưa ân sư, sự theo hầu bên cạnh thầy trong những năm qua đã giúp ích con rất nhiều,

được theo thầy đạo thăm ba cõi phải nói là ba kiếp mới có nổi may mắn. Ngồi trên đài sen nhẹ nhàng bay, tuy không phí sức song tự cảm thấy trách nhiệm nặng nề mà đường thì xa, không dám lơ là coi nhẹ.

Tế Phậ: Phải, nếu bừa bãi tất nhiên sẽ bị hi sinh, bởi lẽ gai góc mọc đầy, đập phải gây thành thương tích máu chảy, khi đó nhìn lại đường đời có biết bao kẻ đang đi, họ sẽ nhìn ngó và mỉm cười chua xót để an ủi.

Dương Sinh: Thừa ân sư dạy rất đúng, để mình được an tâm, để chúng sinh có đạo, đường đời mới có giá trị.

Tế Phậ: Đã tới nơi, mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Bữa nay đã tới chốn nào đây, có sao phía trước lại có một số người dáng vẻ uy dũng, xem ra chẳng giống người thường.

Tế Phậ: Đây là điện Trung Nghĩa trực thuộc điện Tam Quan, còn những vị vừa thấy đều là các đẳng tận trung, hi sinh vì tổ quốc, sau khi chết đều lên trời làm thần, chúng ta mau tới trước bái yết...

(còn tiếp)

